

Marius IOSIF

Data și locul nașterii: 25 martie 1953, Timișoara. Anul admiterii înUSR: 2002.

Studii (elementare, liceale, universitare, postuniversitare): 1960-1964: Școala Gen. Nr. 1, Sighișoara; 1964 – 1968, Școala Gen. Nr. 1, Sighișoara; Liceul Teoretic Nr. 1, Sighișoara; 1968–1972: Facultatea de Filologie, Universitatea „Babeș-Bolyai”, Cluj-Napoca, specializarea limba și literatura română – limba și literatura engleză; 1976 – 1979; Școala Doctorală, Universitatea „Petru Maior” Târgu-Mureș, 2009 - 2012.

Activitate profesională: 1979 – 1986: profesor, Școala Gen. Criș, comuna Daneș; 1986 - 2018, Școala Gen. Daneș, comuna Daneș.

Debutul literar și colaborări la reviste: Debutul literar în revistă: Echinox, Cluj-Napoca, 1978. Colaborări la reviste: Vatra; Dialog; Familia; Discobolul; Idei în Dialog; Filozofie Magazine (Belgia-Olanda), Clipa (S.U.A.), Contributors.ro.

Debutul editorial și toate cărțile publicate: Debutul editorial: *Tragedie și Haiku*, Pitești, Paralela 45, 1999. Cărți: *Petra*, Pitești, Paralela 45, 2000, *Zen, din spusele și versurile maestrilor*, Cluj-Napoca, Ecco, 2003, (traducere), *O ecologie a sacrului*, București, Tracus Arte, 2014, *Note din zile*, Cluj-Napoca, Limes, 2015.

Referințe critice în volume (selectiv): Ana Cosma, în *Scriitori români mureșeni*, Dicționar biobibliografic, Târgu-Mureș, 2000; *Dicționarul biografic al literaturii române*, vol. II, Pitești, Editura Paralela 45, 2007; *Dicționar Echinox*, Editura Paralela 45, 2008.

Referințe critice în reviste (selectiv): Ion Bogdan Lefter, „Observator cultural”, nr. 28/2000, Mircea Berceanu, „Familia”, nr. 11-12/2000, Cristina Ioni-că, „Observator cultural”, nr. 53/2001, Nicoleta Borșan, „Vatra”, nr. 4-5/2001, Aurel Pantea, „Vatra”, nr. 4-5/2001, Eugen Curta, „Discobolul”, nr. 41-42/2001, Constantin Abăluță, „Luceafărul”, nr. 42/2001, Viorel Chirilă, „Familia”. nr. 2/2002, Gabriel Petric, „Cafeneaua literara”, nr. 6/2006, Tereza-Brîndușa Palade, „Observator cultural”, nr. 810 (28), 2016; Tereza-Brîndușa Palade, „Observator cultural”, nr. 834 (28), 2016, Sorin Lavric, „Romania literară”, nr 12/2016.

Premii pentru cărțile publicate, pentru activitatea literară: Premiul Uniunii Scriitorilor din România (pentru debut), Filiala Târgu-Mureș, 2000; Premiul Uniunii Scriitorilor din România, Filiala Târgu-Mureș, 2014.

* * *

Temesváron született 1953. március 15-én. Tanulmányait a következő intézményekben végezte: 1960–1968: segesvári 1-es Számú Általános Iskola; 1968–1972: segesvári 1. Számú

Elméleti Líceum; 1976–1979: Babeş–Bolyai Tudományegyetem, Bölcsészkar, román–angol szak; 2009–2012: a marosvásárhelyi Petru Maior Tudományegyetem doktori iskolája.

1979–1986 között tanár a keresdi, majd 1986–2018 között a dánosi általános iskolában. 2002-től tagja a Romániai Írószövetségnek.

Közlés folyóiratokban: első írása az *Echinox* 1978-as évfolyamában jelent meg. Közölt a *Vatra*, *Dialog*, *Familia*, *Discobolul*, *Idei în Dialog*, *Filozofie Magazine* (Belgium-Hollandia), *Clipa* (AEÁ), *Contributors.ro* fórumokon.

Első és további kötetek: Első kötet: *Tragedie și Haiku* (Tragédia és Haiku), Pitești, Paralela 45, 1999. További kötetek: *Petra*, Pitești, Paralela 45, 2000; *Zen, din spusele și versurile maestrilor* (Zen – a mesterek mondásaiból és verseiből), Ecco, Kolozsvár, 2003 (fordítás); *O ecologie a sacrului* (A szent ekológiája), Tracus Arte, Bukarest, 2014; *Note din zile* (A napok hangjaiból), Limes, Kolozsvár, 2015.

Díjak: A Romániai Írószövetség Marosvásárhelyi Fiókjának debütdíja, 2000; A Romániai Írószövetség Marosvásárhelyi Fiókjának díja, 2014.

* * *

Autograf literar

*A trăi în prezent e principala și esențiala aspirație a fiecăruia dintre noi pentru că înseamnă a trăi în real, nu în posibil, prin posibil – a trăi sacralizat, o viață încărcată de semnificație, o viață vie, o regăsire a paradisului pierdut. Dar acest lucru e cel mai greu dintre toate pentru că presupune un pas, doar un pas din acest prezent încărcat de posibil spre cel real. De fapt e o problemă de semnificație – a găsi realul, a-l trăi, e a trăi în miezul semnificației, a avea sens, a găsi trăind sensul existenței. Dar, paradoxal, acest sens se dezvăluie ca o lipsă de semnificație în sensul nostru comun. **Eclesiastul** – e vorba de a pierde realul în favoarea unui sens artificial, a confunda acțiunea asupra lumii cu crearea de sine, cu renașterea, de fapt. Consecința este o de-realizare a vieții, o pierdere de semnificație. Sensul existenței e arățional de aceea el nici nu poate fi cuprins prin spunere, ci prin transpunere.*

Nucleul de semnificație al existenței e arățional – irațional, nerațional, transrațional – și de aceea a te pătrunde de el înseamnă a renunța, a pierde forma logică umană, cotidian-umană. Abia apoi umanul poate fi încărcat de sacralitate și forma se poate umple.

Sfârșitul tragediei nu era dezastrul, ci o muzică despre care nu mai știm nimic.

(Fragment din Note din zile)

* * *

A jelenben élni – ez mindenki legfőbb és leglényegesebb törekvése, mert azt jelenti, hogy a valóságban élünk, nem a lehetségesben, a lehetséges révén – a szentségben élni, jelentéssel teli életet élni, eleven életet, megtalálni az elveszett paradicsomot. Ez azonban a legnehezebb feladat mind közül, hiszen feltételez egy lépést, egyetlen lépést ebből a lehetséges jelenből a valós felé. Tulajdonképpen jelentés kérdése ez: megtalálni a valóságosat, megélni azt, a jelentés mélyében élni, jelentés lenni, élni, s úgy megtalálni a létezés értelmét. Paradox módon azonban ez a jelentés a mindennapi jelentésben jelentéshiányként lepleződik le. A prédikátor – arról van szó, hogy elveszítjük a valóságot egy mesterséges jelentés javára, összetévesztjük a világgal való együttműködést az önmegvalósítással, tulajdonképpen az újjászületéssel. A következmény pedig

nem más, mint az élet nem-valósítása, a jelentés elvesztése. A létezés értelme aracionális, és ezért nem is lehet mondással összefoglalni, csak áttétellel.

A létezés jelentésmagva aracionális – iracionális, nem racionális, transzracionális –, ezért az, hogy hagyjuk belénk hatolni, azt jelenti, hogy elveszítjük logikus emberi, mindennapi emberi formánkat. Csak ez után telhet fel az emberi szentséggel és telhet meg a forma.

A tragédia nem a borzalomban végződött, hanem egy olyan zenében, melyről immár semmit nem tudunk.

(Részlet a Note din zile – A napok hangjaiból című kötetből)